

Načas - vrátili jsme se nohama na zem

Napsal uživatel Šaolín
Sobota, 01 Leden 2000 01:00

K rozhovoru s klukama z Načasu jsem vybral stylové prostředí mé oblíbené internetové kavárny. Bylo to v pondělním dopoledni, takže kolem nás byl relativní klid a my usrkávali kávu a vyhlíželi z okna na zimní Vltavu.

Jak to bylo se začátkem kapely Načas?

Honza: My jsme se dali dohromady někdy před dvěma lety. Bylo to v době, kdy vlastně nikdo z nás netušil, že se někdy prosadíme na hudebním poli. Potkali jsme se na jednom pokoji na jedný koleji a Michal, náš zpěvák, měl přání nahrát si desku jako vzpomínku na studentský léta. Poprosil tedy několik lidí, aby mu s tím pomohli, a ono se potom zjistilo, že nám to celkem ladí. Začali jsme tedy hrát a zkusili jsme se přihlásit do několika soutěží, na Portu, na Zahradu a tak.

Který to byl rok?

Honza: Bylo to koncem roku 1997. Dva měsíce jsme zkoušeli a na začátku ledna 1998 jsme natočili ve studiu Propast demokazetu se sedmi písničkami a poslali jí do konkurzu Zahrady. Do

výběrového kola jsme šli prakticky bez zkušeností s mikrofonama.

Hráli jste vůbec před tím nějaké koncerty?

Honza: Já jsem hrával dřív ještě s Dušanem Vainerem, to je dnešní Šantré, a název Načas jsme používali už před rokem 1997, ale to jsme hráli v úplně jiném složení.

Rok 1998 pro vás byl hodně úspěšný. Co jste prožívali například na té Tramské portě, kde jste získali první větší ocenění?

Honza: To byla pro nás naprostá extáze. Myslím i pro Kamila, protože ten s námi tenkrát ještě nehrál, ale byl to vlastně takový náš manažer.

Kamil: No já jsem stál v zákulisí, držel jsem ty dvě Porty a bylo to krásný.

Honza: Pro mě to byl asi nejsilnější zážitek vůbec. Celkově.

Kamil: Ta atmosféra byla dost hektická už v tom, že se nám podařilo vůbec postoupit den předem z toho semifinále. A potom, jak kluci odehráli v sobotu to finále, tak jsme se rozprchlí po areálu a najednou tam začala inspicie lítat a začali nás shánět. My jsme si tam posedávali v klidu u piva a oni, že máme jít rychle dolů. Tak jsme tam přiběhli a najednou jsme viděli, že máme dvě Porty, a to bylo nádherný. A právě proto, že to bylo takhle hrozně narychlo, tak tím se ta extáze, jak říká Honza, ještě zvětšila.

Honza: Prostě najednou během deseti minut se to všechno zlomilo.

A tušili jste něco už před tím finále, naznačil vám někdo z poroty, že máte nějakou šanci?

Honza: Absolutně ne. Já měl takovej pesimistický pocit v tom semifinále, protože se mi zdálo, že ty kapely jsou hrozně dobrý. A potom, když jsme postoupili s těma pěti ostatníma, tak nezbejvalo, než si sednout do hlediště a říct si: ty jsou dobrý, tady jsou slabší texty nebo ty jsou fakt dobrý, ale abychom měli nějaký tušení, to rozhodně ne.

Vy jste ale v tom Ústí nehráli v úplně klasické sestavě. Jak to bylo?

Honza: Na Portu s námi jel Ondra Tichý z Jarabáků, protože náš tehdejší basista si zlomil ruku při páce v hospodě. My jsme vlastně vůbec do toho Ústí vyrazili podle takových těch starých portovních tradic. Basu jsme nasoukali do vlaku, dali jsme jí nahoru na ty pryčny, votevřeli jsme první víno, v Roudnici jsme otevřeli druhý víno, Ondra byl spokojený. Říkal: proč bych si na tý Portě nezahrál, vždycky to byl můj sen. Po Portě nás pozval na drink, říkal, že to pro něj byla radost a že nelituje toho, že s námi jel.

Vítězství Tramské Porty jistě bylo dobrým úvodem pro následující léto, využili jste toho?

Honza: Zahráli jsme si na Svojšickém Slunovratu, to považuju za velmi krásný festival, dostali jsme se na Zahradu a tím ta úspěšná sezóna skončila. Nikde už jsme pak prakticky nehráli a musím říct, že sezóna 99 byla ve znamení opětného návratu na zem.

Kamil: Já bych řekl, že radost z úspěchů opět vystřídala radost z muziky.

A pokoušeli jste se vloni o nějaký prestižní festival? Zkoušeli jste zužitkovat ty dvě vyhraný

Porty a Krtečka ze Zahrady?

Honza: My zase nejsme tak draví, abychom se vnucovali, takže se nabízíme jen do určitý míry, a když ten zájem není, tak to necháváme být.

Co to znamená "do určitý míry"?

Honza: Napíšeme dopis, že bychom si rádi zahráli na jejich festivalu, že nabízíme tohle a tohle. Když mají zájem, tak fajn, když ne, tak ne. Většinou neměli. Nejčastější odpovědi byly, že je přetlak mladých dobrých kapel, takže bohužel.

Říkali jste, že jste se vrátili nohama na zem. Co bylo tou signalizací, že to i s těmi vyhranými trofejemi nepůjde tak hladce, jak by se zdálo?

Honza: My jsme si mysleli, že právě díky tý Zahradě a díky tý Portě nás budou všude hned automaticky zvát. Ale zjistili jsme, že to pravda není. Je to prostě tak, takže budeme zase muset začít pracovat a zkoušet to znova.

Kamil: Ono bylo na čem dělat. My jsme věděli, že ta hudba není úplně technicky dokonalá, že některý kapely hrajou líp. Zjistili jsme, že se věčně nedá vařit jen z těch dobrých textů a melodií, ale že se prostě musíme zlepšit technicky a víc se sehrát. Takže celý rok 1999 jsme zasvětili tomu, že jsme se snažili sehrát, abychom to dobrý jádro, který tam je, obalili i dobrou hudbou.

Jak často zkouší skupina Načas?

Honza: Zkoušíme jednou týdně. Zkouška probíhá většinou tak, že se sejdeme na Toulcově

dvoře, někdo přinese víno, dvě hodiny zkoušíme a pak se to ještě přehrává a tak.

Mluvíte spolu taky o textech nebo o muzice?

Kamil: Mluvíme, ale vůdčí osobností je Honza. Takže ten to vždycky přinese, přehraje nám to a vlastně z devadesáti procent už je to vždycky připravený. Těch deset procent záleží na každém tom nástroji.

Honza: Já se samozřejmě na tu zkoušku připravuju. Mám takovej blok a tam mám poznámky, co kde kdo by měl hrát. Já jsem sice dostal od našeho foukačkáře Kuby notový sešit, ale ten furt někde zapomínám, takže si nalinkuju třeba na lístek z vlaku notovou osnovu a pak to přinesu v kapse zaznamenaný a v podstatě hotový.

Kamil: Ta hudební stránka je prostě daná Honzou a ta textová většinou Michalem. Takhle se to prolíná a my ostatní už do toho zasahujem minimálně. Teď se do toho také začíná trochu víc zapojovat náš sólový kytarista Tomáš, ten je dobrej muzikant, takže se snažíme toho využít.

Vůbec, kolik procent kapely je hudebně vzděláno?

Honza: No já znám noty, ale neznám jejich délku, takže většinou si pod ně píšu nějaký fráze, text a tak. Tomáš je na tom podobně a myslím, že i ostatní z kapely noty znají, ale nijak zvlášť to nevyužíváme.

Kamil: Já si myslím, že to ani není moc důležitý. Já například, protože pocházím z hudební rodiny, vím asi o hudební teorii víc než Honza, ale zase bych to asi nedokázal v praxi tak dobře použít jako on.

Shodujete se v rámci kapely na nějakém hudebním vzoru?

Kamil: myslím, že v tom jsme dost různí. Michal například má rád takový ten měkčí rock a country. Já jsem zase naopak vyrostl na Sepultuře a Honza vždycky poslouchal Hoptropy, Mňágu a Beatles. Takže my se snažíme každěj do toho tlačit to, co máme v sobě.

Hlídáte si důsledně svůj styl?

Kamil: Ne. Asi chceme, aby se nám to líbilo, a spoléháme na to, že to, co se líbí nám, se bude líbit i lidem. To funguje. Samozřejmě, když někdo kolem nás říká, že ta písnička není moc dobrá, tak si pak sedneme a snažíme se s tím něco udělat. Prostě zpětná vazba, děláme to pro lidi.

Načas - vrátili jsme se nohama na zem

Napsal uživatel Šaolín

Sobota, 01 Leden 2000 01:00

Načas - vrátili jsme se nohama na zem